

Тичинка

Автор:

[Артем Чех](#)

Тичинка

Артем Чех

Василя Петровича рідко відпускало відчуття холоду. Йому завжди зимно. Так було в дев'яності, коли дуло з усіх щілин. Задувало з-під плінтусів, з-під віконних рам, крізь замкову шпарину... А вулицею ходили напівлюди, напівмертваки...

Артем Чех

Тичинка

Василя Петровича рідко відпускало відчуття холоду. Йому завжди зимно. Так було в дев'яності, коли дуло з усіх щілин. Задувало з-під плінтусів, з-під віконних рам, крізь замкову шпарину... А вулицею ходили напівлюди, напівмертваки.

Уже другий тиждень Василь Петрович сидів навпроти обігрівача, обкладений височеними кіпами книжок, чашками з чаєм, порожніми чашками вже без чаю, залишками бутербродів на щербатих блюдцях, попільничками. В його втомлених очах миготіли кадри ретроспективи, хроніки, старою понівеченою плівкою вони проносяться перед очима, і здавалося, що все життя Василь Петрович жив з цим відчуттям холоду, з цим запахом – солодкого смаженого м'яса, з цією невиразністю й блідістю свого обличчя, з цими жовтими сухотними очима. Вже другий тиждень він не виходив з будинку – холодно. Запас тютюну, чаю та непрочитаних книжок потроху розчинявся, йшов у нікуди. Книжки не справляли враження, тютюн не приносив того задоволення, яке мав би приносити, чай не зігрівав.

Василь Петрович був дуже самотнім. Уже півроку як померли всі його друзі та родичі. Дружина Василя Петровича теж померла, але давно. Хоча рік або навіть два роки тому, коли ще всі друзі та всі родичі були живі-здорові, Василь Петрович однаково був самотнім. Це якось пов'язано з енергетикою. Принаймні так думав Василь Петрович. Усі його родичі та друзі розділилися на два табори. Одні дуже жаліли Василя Петровича. Його кволі плечі та жовті оченятка викликали у друзів та родичів жалісливі сльози розчулення. Василя Петровича підгодовували рибними консервами, десь домовлялися про хоча б тимчасове працевлаштування, потайки підкидали до його квартири через кватирку зім'яті купюри, на дні народження дарували теплу одягу та засоби особистої гігієни. Інша ж половина ненавиділа Василя Петровича за його безхарактерність, безхребетність та слабкодухість. Вони ненавиділи Василя Петровича так, як можуть ненавидіти хіба друзі або родичі. Вони постійно телефонували Василю Петровичу додому та називали його різними образливими словами, підсипали під його двері сміття зі своїх квартир, а приходячи до Василя Петровича в гості, не витирали ноги і заносили всередину землю, слиз та смертоносні бацили дизентерії і боткіна.

Василь Петрович усе це терпів, і терпіння його, варто визнати, було безкінечним. Він однаково любив і тих і тих. Дякував їм за існування і намагався не помічати ані добродесних вчинків перших, ані ненависних поглядів других. Сам же він ніколи ні до кого в гості не ходив, першим не телефонував, а якщо з кимсь доводилось десь пересікатися, довго вибачався й ховав очі. Василь Петрович соромився буквально всіх. Навіть своєї матері, яка, між іншим, належала до табору тих, що ненавидять.

А потім усі померли. Це сталося в один рік. Навіть менше. Спочатку повмирали ті, що допомагали Василю Петровичу. Безкінечна низка трагічних випадків забрала життя дяді і тьоті, колишнього однокласника та сусіда Миколу Гнатовича. Тьотя Рая зламала ногу і не змогла вийти з квартири, коли сталася пожежа. Вадим, приятель по рибалці, намагався врятувати тьотю Раю, але на голову йому впала дубова балка. Наташа, дівчинка трьох років, захворіла на якусь невідому хворобу. Теж померла.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/cheh_artem/tichinka

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)